

БЪШЕ въ последнитѣ дни на месецъ май. Децата припкаха весело по двора и чакаха кога учителката ще зазвъни съ малкото бронзово звънче и ще ги призове на урокъ.

Надъ селото грѣеше топло, пролѣтно слънце. Подъ високитѣ стрѣхи на училището цвърчеха много врабци и косове. Тѣ виеха по дупкитѣ гнѣзда. Малкитѣ имъ бѣха измжтени вече и сега старитѣ имъ носѣха храна отдалече. Отсреща, върху високото брѣстово дърво, се бѣлѣха щъркели. Тамъ и върху двата, пречупени отъ гърмотевица, клоне имаше щъркелови гнѣзда. Малкитѣ щъркелета бѣха отрасли вече. Сега тѣ стоеха прави въ гнѣздата и се учеха да хвъркатъ, като махаха смѣшно съ недораслитѣ си криле. Учителката се показва на прага на училището. Тя наистина държеше въ ржка мал-